

הוכן ע"י כולל עיון הדף

ת. ד. 43087, הר נוף, ירושלים 91430
טל/פקס 6515004 • daf@dafyomi.co.il

כתובות דף לא.

הזורק חץ בשבת או העביר סכין ברה"ר מתחילת ד' אמות לסופס וקרע שיראין, מה הדין?¹

העביר סכין וכו'	זרק חץ וכו'	
פטור	פטור	לל"ק: ד"אי אפשר להנחה בלא עקירה"
חייב	פטור	לאי נמי: "אי בעי לאהדורי לא מצוי" ²

הגונב כיס בשבת, מה הדין?

היה מגרר ויוצא מגרר ויוצא ³	הגביהו והוציאו		
	עמד לפוש	הילך בלא הפסקה	
פטור ⁵	חייב	חייב ⁴	לבן עזאי
פטור	חייב ⁷	פטור ⁶	לרבנן

כתובות דף לא:

מה דין צידי רה"ר?

לענין קנין שעשה שם משיכה	לענין שבת - שהוציא לשם מרה"י	
לאו כרה"ר - וקנה (דלא שכיחי רבים)	כרה"ר - וחייב (דזימנין דדחקי שם רבים)	לר' אליעזר
לאו כרה"ר - וקנה	לאו כרה"ר - ופטור	לרבנן

¹ לר' אבין בסוגיין. וכתבו התוס' (בד"ה שעקירה) שר' ירמיה פליג בכל זה ולית ליה סברת "עקירה צורך הנחה", וגם אינו מחלק בין "מצי לאדוריה" ללא.

² פי', ולכן חשיב הכל מעשה אחד, ולא אמרינן שחיוב המיתה וחייב הממון לא נעשו בשעה אחת.

³ ולא מיירי בדבר קטן, כי שם הוא שינוי ופטור ממיתה. אלא מיירי או בדבר גדול או בדבר בינוני. (אכן התנא ודאי מיירי בדבר בינוני, דאל"כ מה בא לאשמועינן בדין היה מגרר ויוצא, אלא על כרחך אשמועינן שלא הוי שינוי בגרירתו).

⁴ דכיון שמהלך כעומד דמי, הרי שמלאכת ההוצאה בשבת התחילה רק בפסיעה האחרונה - ואילו חיוב הגניבה כבר נעשה בשעה שהגביהו.

⁵ דחיוב שבת וגניבה באו כאחד בשעה שהוציא מרשות היחיד של הבעלים. ומיירי שהוציאו לצידי רשות הרבים וכו' אליעזר דס"ל ד"צידי רה"ר כרה"ר דמו" וחייב עליהם בשבת ומצד שני יכול לקנות שם משום דלא שכיחי שם רבים, אבל לרה"ר עצמה לא חייב משום גניבה - דאי אפשר לקנות שם. ורב אשי תירץ שאפי' מיירי שהוציא לרה"ר ממש, ומיירי באופן שצירף את ידו אפי' למטה מג' סמוך לקרקע - שידו נחשבת כמקום חשוב (ד' על ד') בין לענין הנחה ובין לענין קנין. ורבינא פליג, וס"ל שאפי' לרה"ר ממש (בלא צירוף יד) קנה, דס"ל שקונים ברה"ר.

⁶ דחיוב הוצאה של שבת וגניבה באו כאחד - דהגבהה צורך הוצאה. וכתבו התוס' (ד"ה הכא נמי) שזה דוקא ללשון דר' אבין ד"עקירה צורך הנחה" - ואי אפשר להנחה בלא עקירה, ולכן פטור. אולם ללשון דבעינן ד"אי מצי לאהדורי לא מצי לאהדורי", הרי כאן שכן יכול להחזיר לא אמרינן עקירה צורך הנחה וחייב.

⁷ דכבר קנה בשעה שהגביהו, ואילו העקירה להוצאה (חיוב שבת) היתה רק בפסיעה האחרונה אחרי שעמד לפוש.

הוכן עיני כולל עיון הדף

2

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים 91430
טל/פקס 6515004 • daf@dafyomi.co.il

כתובות דף לא:

האם משיכה קונה ברה"ר? [תוד"ה וברשות].

לחייב את הגנב בחיוב אונסין	לענין קנין להיות שלו	
לא מהני	לא מהני	לרב אשי לרב אחא
מהני	לר"י: לא מהני ¹ לריצב"א: מהני ²	לרבינא
לר"י: יתכן דמהני ³ לריצב"א: לא מהני	לא מהני	לאביי ורבא

¹ ובזה יישבו את דברי רבינא עם מה שאמרו אביי ורבא בהמוכר את הספינה (בב"ב פד): דמשיכה לא קניה ברה"ר, והיינו שלא קונה להיות שלו, אבל בגניבה להתחייב באונסין קונה.

² ס"ל שאין חילוק בין חיוב אונסין לבין קנין, והיינו שאין לומר שיתחייב הגנב באונסין אם לא קנה את הדבר להיות שלו.

³ כלומר, לפי סברת רבינא י"ל בדברי אביי ורבא דמהני, אכן רב אשי ורב אחא בסוגיין, דס"ל שלא קונה הגנב - אפי" להתחייב באונסין, ס"ל שסברת אביי ורבא שאין משיכה קונה ברה"ר כלל.